

GALAKTIKA

427. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

VARGA

CSABA BÉLA

ARKADY

MARTINE

+

SZALÓKI // HUGHES // ALT

// PAUSZTOVSZKIJ // GLEASON

A TÖRTÉNELEM LEGNAGYOBB ÁRADÁSA

VÍZ A SIVATAGBAN

KÍNA ZÖLDENERGIA-FORRADALMA

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

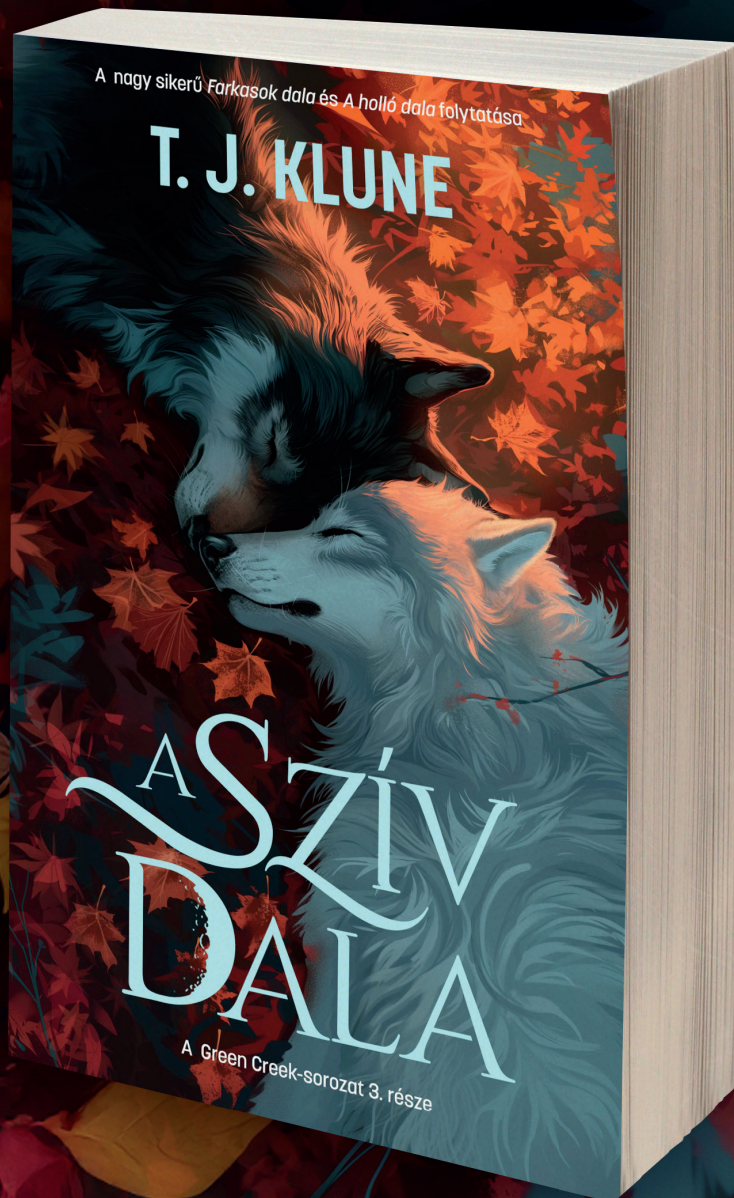
ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
2490 Ft
HAVONTA

ÁRA: 2990 FT // 8 €

*A FARKASOK DALA
ÉS A HOLLÓ DALA
VÁRVA VÁRT FOLYTATÁSA!*

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

A NASA ÁLTAL hivatalosan megerősített exobolygók – a Naprendszerünkön kívüli bolygók – száma elérte a 6000-et. Az első Nap-szerű csillag körül keringőt 30 évvel ezelőtt fedezték fel. Azóta a szám a technológia fejlődésével gyorsan nőtt.

Jelenleg is további több ezer bolygójelölt vár arra, hogy megerősítsék létezését. A jelölt egy valószínűsíthető bolygó, amelyet távcsővel fedeztek fel, de a létezése még nem bizonyított. Mert előfordulhat, hogy egyesek „álpozitív” bizonyulnak. Egy bolygót akkor tekintünk „megerősítettnek”, ha két másik távcsővel végzett további megfigyeléssel is megerősítették a létezését.

Minden újabb megismert bolygó lehetővé teszi a tudósok számára, hogy többet megtudjanak azok kialakulásának körülményeiről, a Földhöz hasonló égitestek gyakoriságáról, és arról, hogy hol keresik őket.

Az eddig felfedezett exobolygók többsége galaxisunknak, a Tejútrendszernek egy viszonylag kis régiójában található. A „kicsi” jelen esetben azt jelenti, hogy a körülbelül 100 000 fényév átmérőjű Tejútrendszerben a Naprendszerünkől „csak” néhány ezer fényév távolságon belül van. Még a Földhöz legközelebbi ismert exobolygó, a Proxima Centauri b is körülbelül 4 fényévnire.

Az exobolygók méretének (átmérőjének) és tömegének (súlyának) mérésével megkülönböztethetjük a sziklás (mint a Föld és a Vénusz) és a gázban gazdag (mint a Jupiter és a Szaturnusz) összetételű planétákat. Egyes bolygókat víz vagy jég uralhat, míg másokat vas vagy szén. Azonosítottunk olvadt lávatengerekkel borított világokat, hungarocell sűrűségű, puffadt bolygókat és a csillaguk körül keringő égitestek sűrű magjait.

Már tudjuk, hogy több bolygó van a galaxisban, mint csillag. Egyre közelebb a nap, amikor megtaláljuk a Föld hasonmását. Valahol az elérhetetlen messzeségben.

Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos szerkesztő

Tiszteltbéli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna, Nágel Tünde**

Kommunikációs vezető: **Kopunovics Márk**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Csada Gertrúd**

Irodavezető: **Seben Máté** (szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar SciFItörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben

Felelős vezető: **Gellér Ágoston József vezérigazgató**

Telefon: **1/371-4630**

E-mail: konyvgyartas@epdb.hu

www.epdb.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **29 880 Ft (2490 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **53 880 Ft/év (4490 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

irodó

ny
szat

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Varga Csaba Béla:** Longavita végnapjai
(befejező rész)
- 24 Arkady Martine:** A Hidraulikus császár
- 44 Szalóki Viktória:** Fűszál a szélben
- 50 Matthew Hughes:** Túl az űrperencián
- 78 Alt Krisztián:** Az egóklónozó
- 92 Konsztantyin Pausztovszkij:** Összefogás
- 104 C. Sterling Gleason:** Kínai zöldségek
besugárzással

CIKKEK

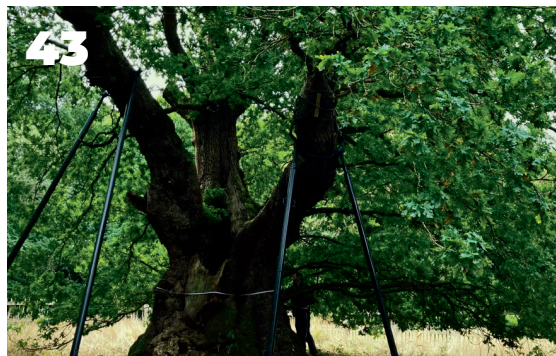
- 20 Fókusz
- 40 Film
- 43 Zöld jövő
- 48 Zene
- 74 Obszervatórium
- 76 Film
- 88 Zöld jövő
- 90 Interjú Vigh Bálinttal
- 94 Képregény

GALAKTIKA XL

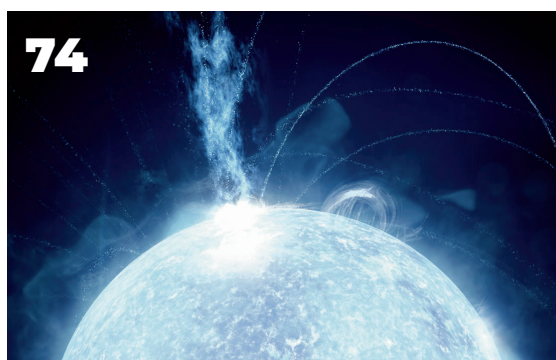
- 115 Edgar Rice Burroughs:** A Vénusz kalózai
(befejező rész)
- 134 Edgar Rice Burroughs:** A Vénusz vándorai
(első rész)
- 200 Zsoldos Endre:** Út a Vénuszig 2.

20

43

74

76

90

A BUMERÁNG FOLYTATÁSÁBAN
MINOR ÉS CSAPTA ÚJRA
HALÁLOS VESZEDELEMBE
KEVEREDIK A ZÓNÁBAN

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

A NASA ÚJ ŰRHAJÓS- JELÖLTJEI

Hihetetlenül nehéz bekerülni a NASA űrhajóstanfolyamára. A 8-10 000 jelentkező közül mindössze 10 embert választottak ki az elit pozícióra. Nemcsak hogy korlátozott a férőhelyek száma a tanfolyamon, de a felvételre is csak néhány évente kerül sor. Ez tovább korlátozza azoknak a számát, akik követhetik álmaikat, és az űrbe utazhatnak.

A NASA szeptember 20-án mutatta be legújabb űrhajósjelöltjeit, ünnepelve azt a 10 embert, akik évekig tartó próbálkozás után bekerültek a kiképzőprogramba. Egy dolog azonnal feltűnt a színpadon. Most először történt meg, hogy a nemek szokásos aránya megfordult: hat nő és négy férfi fogadta az ovációt.

A nők közül négy szolgált már a hadseregben. Az egyik hölgy újdonságot hozott a kiválasztásba: Anna Menon a SpaceX-nél betöltött szerepe részeként már járt alacsony Föld körüli pályán.

Az, hogy ezeket az embereket kiválasztották az űrhajóstanfolyamra, nem jelenti azt, hogy végül eljutnak az űrbe. Jelenleg űrhajósjelölteknek tekintik őket, és több éves, szigorú kiképzésen vesznek részt. De e tíz űrhajós között lehet már az is, aki a Mars felszínére lép majd.

A MIKOR MIKA megpillantotta Nefer kezében a jegyzetelőt, egyből megértette, hogy a kedvese már megint „beszélgetni” akar. Felsőhajtott, mert egyre nehezebben viselte el, hogy a múltjában vájkálnak, ám a lány kedvéért hajlandó volt erre. Halványan motoszkált benne a gyanú, hogy az ingerültségének esetleg más oka is lehet. Nefer lépésről lépésre rávette, hogy hagyja abba a gyógyszerek szedését. A mindenütt jelen lévő kamerák és mikrofonok miatt a tabletákat a lány diszkrétan lehúzta a vécébe, így a CsÉ nem figyelhetett fel a függelemsértésre.

– Rengeteg mindent meséltél a bolykirálynő pusztulása utáni időszakról, a hivatalosan „felszabadító hadműveleteknek” nevezett bevetéseidről. Ha jól számolom, kilenc alkalommal kerültél életveszélyes helyzetbe. Azt szeretném kideríteni, hogy ezek mennyiben befolyásolták a személyiséged fejlődését.

A lány csupán Mika egyik hosszú pólóját viselte. Ez a ruhadarab elég nagy volt ahhoz, hogy eltakarja a combja felső részét. Egyértelmű volt, ha engedelmesen, jó válaszokat ad, akkor az adatfelvétel után ismét jutalomban fog részesülni.

Korábban ettől mindig elfogta a boldogság, de most valamiért inkább csak ingerültséget érzett. Talán Nefer új, divatos frizurája miatt? A lány levágatta gyönyörű, hosszú haját, és pont úgy nézett ki, mint az utcákon és az alagutakban tüntető sok ezer társa. Mika tudta róla, hogy rendszeresen találkozik a régi barátaival. A CsÉ azonban megnyugtatta, mert a megfigyelő rendszer szerint Nefer nem tartozik a mostanában egyre aktívabb új anarchista-nihilista mozgalom, a vörösingesek szimpatizánsai közé.

– Kérdezz nyugodtan! Mit akarsz tudni?

– A poszttraumatikus szindrómád kristálytisztán visszavezethető a halálközeli élményeidre. Az érdekelne, hogy ezek közül te

**JOBB EGY PILLANAT ALATT
TÚLESNI AZ EGÉSZEN, MINT
KI TUDJA, MEDDIG SZEN-
VEDNI. SZÉTH FATTYAI
ELEVENEN FELBONCOL-
JÁK A FOGLYAIKAT, VAGY
ÉPPEN LÁRVÁT ÜLTETNEK
BELÉJÜK, HOGY A VISSZA-
TÉRŐK FERTŐZŐ BETECSÉ-
GEKET OKOZZANAK.**

VARGA CSABA BÉLA (BEFEJEZŐ RÉSZ)

LONGAVITA VÉGNAPJAI

mit tartasz a legszörnyűbbnek. Én arra tippelek, hogy a híres bevetésed utolsó pillanatát, amikor a víztárolóban csapdába estél és körbevettek a *gyermekek*.

Mika felhördült, és ökölbe szorult a keze. Gyűlölte, hogy Nefer a fiatalok divatos szóhasználatával gyermekeknek nevezte a szörnyetegeket. Vett egy mély lélegzetet, és megpróbált lazítani.

– Nem – felelte végül, a szükségesnél talán kicsivel élesebb hangon. – Volt annál rosszabb is.

Lehunyta a szemét, egész testében megremegett, és máris ott látta magát a kis cellájában, a nyitott ajtó mellett ülve, arra várva, hogy a polgármester bácsi eljöjjön, és a nyakába akassza a megígért kitüntetést.

A gondozók reggel alaposan megmosdatták, díszegyenruhát adtak rá, és azt mondták, kis csúszás lesz a programban, de ne

legyen türelmetlen. A fiú engedelmesen leült a székére, és még csak a folyosóra sem ment ki. Amúgy sem lett volna kihez. A többi cella üres volt. Kis társai nem tértek vissza a mélységből.

Még nem.

Soha többé! Mert meghaltak.

A folyosó végéről halk beszélgetés szűrődött be hozzá.

– Mi az, hogy megszüntetik az intézetet? – kérdezte az egyik nevelő felháborodva.

– A szemét politikusok! Megnyertük nekik a háborút, erre kirúgnak minket, mert már nincs ránk szükség?

– Ezt nem tehetik meg!

– Ó, dehogynem – ellenkezett egy női hang. A szigorú, gonosz tekintetű igazgatóhelyettes asszony szólalt meg. – Alighanem bejöttek a legfrissebb közvélemény-kutatások eredményei, és a nagykutya is rádöbbenek ↪

arra, ami amúgy minden épeszű ember számára nyilvánvaló.

– A civileknek elege van a háborúból!

– A lehető leghamarabb le akarják zárni a múltat. Arra szavaznak, aki mostantól minden erőforrást a jólét, a luxus növelésére fordítja.

– És ezért kell kirúgni minket?

– Járulékos veszteségnek hívják. Tudod, ahol fát vágnak, ott hullik a forgács.

Annak idején nem értette, miről beszélnek a felnőttek. Most viszont kristálytisztán felfogta a régi szavak értelmét. Felhördült, és ismét ökölbe szorult a keze.

Nana, nem kell mellre szívní az emlékeket, próbálj meg lazítani!

Annyira kellemes volt Nefer kezének érintése a vállán, ám a lány azonnal elengedte. Mika csalódottan kinyitotta a szemét, és visszatért a jelenbe. Meglepődve látta a két csillogó üveget.

– Ez majd segíteni fog – bizonygatta a párja. – Mit kérsz? Rákiját vagy vodkát?

Az egyik palackban világoskék, a másikban vörös folyadék csillogott.

– Vodka – felelte habozás nélkül Mika. Nefer elvigyorodott, lecsavarta a vörös ital kupakját, és nagyot kortyolt belőle. Utána odahajolt Mikához, és a szájára nyomta az ajkát. Az ital egy része lefolyt ugyan a férfi állán, de a csók közben éppen elég lejutott a gyomrába ahhoz, hogy azonnal elfogja a kellemes meleg.

Nefer gyorsan kibontakozott az öleléséből, letette a vodkásüveget, és újra kézbe vette a jegyzetelőjét.

– Folytasd, kérlek – mondta az erős alkohol miatt érdes hangon.

Mika becsukta a szemét. Kissé bizonytalan volt, hogy jó ötlet-e a gyógyszerszedés abbahagyása után alkoholra váltani, de nem akart csalódást okozni a kedvesének.

Mint ahogy annak idején nagyon szeretett volna megfelelni az intézet meg Szenmut elvárásainak is.

Úgy érezte, egy örökkévalóságig kellett várnia, pedig valószínűleg csak egy óra telt el az alkalmazottak méltatlankodása óta. Végül az igazgatóhelyettes csörtetett be a cellájába.

– Nesze, te kis hülye – mondta, és lecsapott valamit a vaságy melletti kissekreény tetejére.

– Nem a polgármester bá... úr tüntet ki vele? – kérdezte meglepődve a kisfiú. Sírós volt a hangja a csalódottságtól.

– Szarik az rád, ahogy ránk is – felelte a felnőtt. – Győztünk, úgyhogy nincs szükség hadseregre. Nem fognak pénzt pocsékolni ránk. Mi a fenéért kellett hősködnöd? Ha te nem vagy, holnap is lenne biztos megélhetésem! Na de te sem jártál jobban nálunk! Mostantól földönfutó vagy, te seggfej! Csak magadra számíthatsz.

Hátat fordított, és kisietett a szobából.

Pontosan olyan csend lett, mint odalent a föld mélyén, a legsötétebb, szűk vájatokban. Valamikor aztán leoltották a villanyt, és elhallgatott a légcserélők zúgása is. Lassan teltek az órák, és Mika megéhezett. Mégsem kelt fel az ajtó mellől, hiszen azt a parancsot kapta, hogy itt várja meg a delegáció érkezését. Azt azonban minden önfegyelme dacára sem tudta megállni, hogy a Vasankhot a nyakába akassza.

Hiszen olyan gyönyörű! Már nagyon éhes volt, amikor zajokat hallott. Nem ismerte a beszélőket. Három durva arcú férfi állt meg az ajtóban. Civilek!

– Ezt nézzétek meg! – mondta röhögve a legmagasabb. – Micsoda puccos kis majom!

Mika felállt, hiszen erre nevelték, és várta, hogy megszólítsák.

Az ismeretlenek bejöttek, és körülnéztek. Jókora zsákok voltak a kezükben. Kinyitották Mika szekrényét, és elkezdtek az egyik zsákba pakolni a ruháit.

– Hé, bácsi, azok az én ruháim – tiltakozott a kisleány.

– Te kis szaros, fogd be a pofád, és örülj, hogy nem taposom ki a beled! – förmedt rá a legalacsonyabb idegen. Neki volt a leggonoszabb arca. – Hé, mi az ott a nyakadban?

Elindult a gyerek felé. Mika néhány gyors lépéssel visszahúzódott a falig. A harmadik férfi az ajtóban elállta a kiutat.

– Add csak ide!

– Nem. Ez az enyém!

– Nem kértem, te kis személtáda. Ide velem! Csak ér valamit egy ilyen fémdarab.

– Azok ott gyémántok rajta? Szép pénzt kaphatsz érte.

Nem volt hova hátrálnia, sarokba szorították. A gonosz arcú odalépett hozzá, megragadta a kitüntetést, és megpróbálta letépní. Mika felhőrdült, és vadul beleharapott a férfi kezébe.

A támadója meglepően éles hangon sikított fel. Hátratántorodott, és üvöltve hanyatt esett.

– Vérzek! Megsebesített ez a fattyú! Öljétek meg!

Az egyik fosztogató hangosan röhögve nézte a társa szenvedését, a másik azonban Mikára vetette magát. Ahhoz képest, hogy milyen nagydarab volt, meglepően gyorsan mozgott. A kisleány oldalra ugrott, de az ökölcsapás még így is súrolta a halántékát. A padlóra zuhant.

Egy súlyos, vasalt munkásbakancs talált el a fenekét.

– Öld meg! Taposd szét a fejét! – követelte a vérző kezű.

A nagydarab lehajolt, megmarkolta a kitüntetést, és olyan erővel rántotta meg, hogy majdnem letépte Mika fejét.

Ez volt az a pillanat, amikor a gyerek átváltott ösztönvezérelt bevetési módba. Hirtelen mintha vörös fény öntötte volna el a szűk helyiséget. Megmarkolta a derékszíjáról lógó kitinvágot, kirántotta, és egy gyors, pontos vá-

gással csuklóból lemetszette a támadója kezét. A torkán enyhült a fojtogató szorítás, Mika felpattant, keresztülsiklott a tántorogva, hangosan jajveszékelő civil lába között. Közben egy újabb könnyed mozdulattal elmeteszte ellenfele lábán hátul az ínt. Nem törődött a megharapott sikoltozóval, aki váratlanul elnémult és megpróbált a fenekén csúszva elhárítani előle. Felmérte a helyzetet, és pontosan tudta, hogy a harmadik célpont a legveszélyesebb ellenség. A férfi megpróbálta a lopott holmikkal teli zsákjával fejbe vágni, de a gyerek túl gyors volt.

– Széth fattyai ellen harcolva tanultam meg az életben maradási.

Megérezte a poharat az ajkán.

– Igyál még – suttozta Nefer. – Segíteni fog.

Mind a három támadóját megölte. Utána gyorsan elemezte a taktikai helyzetet, és belátta, hogy nem maradhat itt. Kis hátizsákjába bepakolt egy túlélőkészletet, és kimenekült a felbolydult hangyabolyra emlékeztető épületből. A rengeteg fosztogató nem törődött a kisleánnyal. Csak páran néztek rá, és ezek összezerezve, sietve elálltak a vértől ragacsos ruhájú kis szörnyeteg előtt.

– Elbújtam egy parkban, és egész éjjel sírtam. Nem tudtam, mi lesz velem. Az intézetet felgyújtották, miután kifosztották. A tűzoltók nem jöttek, mert ezernyi másik helyre kellett menniük. A győzelem napjának ünneplése véres, kegyetlen orgiává fajult.

– De aztán valami történt...

– Napnyugta után nem sokkal megérkeztek a kommandósok. Horem ezredes személyesen. Egyből rájött arra, hol kell keresnie. Odalépett mellém, felemelt, és azt mondta, ne aggódjak, mostantól köztük fogok szolgálni.

– Így lettél árvaházi patkánykölyökből a legelitebb védelmi egység tagja... hosszú évtizedeken át.

Mika nem válaszolt. Az alkoholtól egészen különös gondolatai támadtak. A kitinvágó ↪

még ma is ott feküdt a párnája alatt. Soha se-hova nem ment nélküle. Nappal persze jókat nevetett ezen, de amikor a CsÉ este tízkor az egész városban leoltotta a lámpákat, egyből visszatért a félelme. Mi van, ha a bajtársak nem végeztek jó munkát? Ha esetleg megmaradt egy szörnyeteg?

Álmaiban számtalan alkalommal csatázott velük. Ezek az összecsapások egyre fenyegetőbbé, mind valóságoszerűbbé váltak azóta, hogy nem szedte a gyógyszereit.

Puha párnázott falak. Fertőtlenítőszer szaga. Éles, hideg fény.

Miért nem tudok megmozdulni? Mi van a kezemmel?

Az ajtó nesztelenül nyílt ki, és egy fehér android jött be. Talán ugyanaz, akivel az irodában beszélt.

– Nagyon sajnálom – mondta a géplény. A CsÉ sokat fejlődött az elmúlt néhány hónap során. Teljesen hihetőnek tűnt a hangjából kiérződő bánat.

– Hol vagyok? Hogy kerültem ide?

– Nagyon sajnálom – ismételte meg az android. – Ez a Központi Elmeógyógyintézet. Egy darabig még kényszerzubbonyban tartalak. Újra elkezdem a gyógykezelésedet, és ha már azt látom, hogy nem jelentesz veszélyt másra, kikerülhetsz a gumiszobából.

Mika eddig vadul erőlködött, hogy valamiképp kiszabaduljon, de a fémlény szavait meghallva valósággal ledermedt. A szájában megérezte a nyugtatók ismerős ízét, így tudta, hogy újra azokat a szereket kapja, amelyekről Nefer lebeszélte.

Nefer!

– Mi történt?

– Kénytelen voltam behozni téged ide, a védett osztályra, mert három nappal ezelőtt, kora hajnalban megölted a partneredet.

– Micsoda?! Az lehetetlen! Én nem tennék ilyet! Hiszen szeretem!

– A véred elemzése egyértelművé tette, hogy már legalább kilencven napja nem szedted a nyugtatóidat. Ráadásul illegális alkoholt fogyasztottál. A felvételek szerint részeg álmodból felriadva azt hitted, hogy egy fattyú támadt rád.

– Nem! Ez nem igaz! Ez csak valamilyen undorító teszt!

– Sajnos nem az. Talán vigasztalást jelent, hogy a lány nem szenvedett. Ugyanolyan gyors és hatékony voltál, mint a korábbi bevetéseid során.

A nyugtatói dacára Mika még akkor is üvöltött, amikor az android magára hagyta a gumiszobában.

Két év múlva engedték ki. A rehabilitációját teljes mértékben a gépekre bízta. Egy androidot adtak mellé gondviselőnek és társnak. A kitinvágóját soha többé nem kapta vissza.

Az évtizedek pedig egyre csak teltek.

– Hosszabb időt töltöttem veled, mint bármelyik emberi lénnel. Hatvan esztendő.

Merit, a személyes androidja nem válaszolt. Mozdulatlanul állt Mika mellett. A kávéházat a Pajzsfal tetején régen bezárták. A válság miatt a longavitaiknak már rég nem tellett ilyen luxusra.

– Azt hiszem, nem is létezik olyan ember, akit el tudtam volna viselni.

– Még mindig lelkiismeret-furdalásod van Nefer halála miatt?

– Sajnálom, amit tettem.

– Azok után is, hogy kiderült, a partnered a vörösingesek ügynöke volt? Már a kapcsolatuk elején beszervezték, hogy kémkedjen utánad, manipuláljon, és megpróbáljon szembefordítani a rendszerrel?

– Majdnem sikerült neki.

– Dehogyis! Te sosem árultad volna el azt, amit az életedet ezerszer kockára téve, fáradhatatlanul küzdve felépítettél. Neked is köszönhetjük, hogy a Széth fattyai elleni háború után Longavita újjáépült, és átélt egy új Aranykort.

– Ennek mostanra már nem sok nyoma maradt – felelte Mika keserűen.

Elindultak vissza, a belső negyedek felé.

– Tévedsz, ha az hiszed, hogy Nefer miatt jöttem ki ide.

Merit a szeme sarkából a férfit nézett. A legújabb fejlesztésű android képlékeny-fém testet kapott. Ahogy kézen fogva sétáltak, az érintése semmiben sem különbözött egy hús-vér ember puha bőrének melegétől.

– Hanem a tábornok miatt?

– Ti tényleg mindent tudtok rólam.

– Nincs *ti*, hanem csak *te* létezik. Minden android a CsÉ-t hordozza magában. És nem, még így sem tudhatok mindent rólad. Nem létezik olyan ember, akinek ne lennének titkai, hiába raktam mindenhová kamerákat és mikrofonokat.

– Még szerencse.

– Még szerencse. Vagy éppen katasztrófa.

Harminc éve Mika innen, a bástya tetejéről nézte, ahogy a távolban Horem lassan elnyeli a beálló félhomály.

– Nem várom meg, hogy szenilis vénember legyen belőlem – magyarázta előző este a tábornok. A bizalmasai szűk körében ült az asztal körül. Mika már évtizedek óta közöttük tartozott. – Semmit nem tudunk a bolygó felszínéről a falakon túl. Nem indítottunk expedíciókat, nem tettünk kísérletet terepet járó vagy messzire repülő szerkezetek kifejlesztésére.

A többiek, még ezek a viharvert veteránok is halk morgással reagáltak az eretnek módon újszerű gondolatokra.

– Azt mondják, valahol nyugaton van egy tenger. Talán az Aranykorban már állt ember a partján. Elmegyek oda, megkeresem.

A legkorszerűbb bevetési szervovértezetet vette fel. Három társa is jelentkezett, hogy elkísérje, de csak kettőnek engedte meg, mert a harmadik a gyógyszerek dacára is alig állt a lábán. Valamennyien hihetetlenül öregnek tűntek.

– A kivonulása napján Horem fiatalabb volt annál, mint amennyi én most vagyok – mondta keserűen Mika.

– Helyesnek tartod, amit tett, vagy hibáztatod érte?

– Elfogadtam a döntését. Longavitának tényleg nem volt már szüksége háborús hősökre. Horem távozása után megnyílt a kapu a polgári kormányzat visszatérése előtt. Nagyvonalon gesztusnak tartom, hogy lemondott a teljhatalomról, és megengedte, hogy a diktatúra helyén egyfajta demokráciát építsünk ki.

A belvárosba érve Merit határozottan jobbra kanyarodott.

– Hé, nem arra lakunk – csodálkozott Mika.

– Bemegyünk a főparancsnokságra.

Bár bő hatvan éve nem járt idebent, a kis méretű piramisban semmi sem változott meg. Talán még az asztal és a két szék is ugyanaz maradt, mint legutóbb.

Merit tapintatosan kint maradt, és Mikával szemben egy másik android foglalt helyet.

– Azért hívtalak be, mert szeretnék kérni valamit.

– Tőlem? A Csodálatos Értelem? Ugyan mit?

– A hozzájárulásodat kérem ahhoz, hogy beszkeneljük az elmédet, és a személyiségedet átmásoljuk egy droidba. Egy harci egységbe.

Mika a döbbenettől csak tátogni tudott. Nem is sejtette, hogy lehetséges az ilyesmi. ↪

– De hát miért? Mi szükség van erre? Azt még megérteném, ha történészek számára lemásolnák az emlékeimet, hiszen nagy idők tanúja voltam, na de miért kellene engem... átrakni... egy harci egységbe?

Lázasan töprengett. Az elmúlt évtizedek során kifejlesztett – vagy talán újra megtalált – gyógyszerek nagyságrendekkel hatékonyabbak voltak a korábbiaknál. Úgy lehetett kezelni velük a dühkitöréseit, a mentális instabilitását, hogy közben nem tompult el az agya.

– Szerintem magadtól is kitalálsz – felelte a CsÉ. – Háborúban állunk.

– Háborúban? De hát ki az ellenség? Mi-lyen háborúról beszélsz?

Az android az ablak felé mutatott.

– A helyzet rosszabb és veszélyesebb, mint annak idején, amikor lementél a szörnykirálynőt elpusztítani.

– Ma már nincsenek fattyak, nincs ellenség. Mégis ki ellen harcolnánk? – méltatlankodott Mika.

– A szörnyetegeket valóban sikerült hatékonyan elpusztítanunk. Hála neked, a bajtársaid hősiességének és Horem tábornok rendíthetetlen akaratának. Azonban a mélységben új ellenség erői gyülekeznek.

Mika értetlenül nézett az androidra.

– Ti most komolyan azt akarjátok, hogy menjek vissza patkánykodni azokba a szűk járatokba? Öreg vagyok én már ehhez. – Felmelte májfoltokkal borított, remegő kezét. Bár a legjobb kezelést kapta és kiváló szakemberek ügyeltek az egészségére, az idő múlását nem lehetett megállítani. – Nemsokára százhetven éves leszek.

Rosszkedvűen felnevetett.

– Márpedig le kell menned, csak éppen nem ebben a testben. A járatokban megvette a lábát a vörösingesek illegális mozgalma.

– Azok csak nagyszájú, semmirekellő egyetemisták. Hőbörögnek, de nem jelentenek komoly veszélyt.

– Hatvan éve tényleg így volt, de a mozgalom mostanra gyökeresen átalakult. Egy ellenséges állam létezik a mélyben, ami parazitaként élőködik Longavitán, miközben egyetlen célja, hogy elpusztítsa. Az egykori lázongók veszélyesek. Ők is hozzájutottak az adattárolókhoz és az Aranykor csúcstechnikáját fordítják ellenünk.

Mika elkerekedő szemmel figyelte. A fülében olyan erősen dübörgött a vér, hogy alig hallotta az android szavait. Mintha valaki egy fém pántot tett volna a mellkasára, és elkezdte meghúzni a csavarokat.

– De hát ez lehetetlen! – tiltakozott erőteljesen. – Semmit sem hallottam róla, még csak szóbeszédet sem. Akkor hazugság volt a jólét és a béke?

Az android előrehajolt, átnyúlt az asztal fölé, és megszorította Mika kezét.

– Longavita a hazugságok városa. Ezen alapszik minden, mégpedig a létezése első pillanatától kezdve.

Belenyúlt a fiókba, és elővett egy gyönyörűen csillogó adattároló hengert.

– Tudod, mi ez?

– Persze, egy másik adathenger. Alighanem azok közül, amiket épségben találtatok.

– Egy rég elhunyt valaki magánkönyvtára.

– *Könyvtár?* Olyasmi, mint egy könyvespolc? Egyfajta gyűjtemény? – ízlelgette Mika a különös, idegen csengésű, de tulajdonképpen mégis érthető szót.

– Könyvtár – ismételte meg határozott könnyörtelenséggel az android. – Egymillió különféle cím van benne.

– Úgy érted, egymillió mese és szent történet?

– Történetek, irodalom, tudományos munkák, tankönyvek, lexikonok, szóval rengeteg

információ az Aranykorról. És tudod, mit? Én mindet elolvastam. Ezért merem azt állítani, hogy Longavita minden sejtjét, minden tégláját, a falak minden acélatomját átjárja a hazugság.

– Mi a fenéről beszélsz?

– Beszélek? Hát éppen ez az. Van ez a nyelv, amit beszéd közben használunk, és vannak a szavaink az istenekre, a hagyományokra, az emberek neveire, a városrészekre vagy éppen magára az otthonunkra. Csakhogy ezeknek a szavaknak semmi közük nincs a beszélt nyelvünkhöz. Máshonnan vettük át őket. Tudod, mit jelent az, hogy „longa vita”?

– Persze, a városunk, a civilizációnk neve.

– Ősi latin nyelven azt jelenti, hogy *hosszú élet*.

– Mi az, hogy *latin*? És miért neveznék el a várost a hosszú életéről?

– Háromszáz évesek a legrégebb feljegyzéseink, a település azonban ennél sokkal ősbibb. Most már pontosan tudom, több évezred is eltelt a megalapítása óta. Csakhogy háromszáz évvel ezelőtt valami történt. Egy katasztrófa, ami szinte mindent elpusztított, és megsemmisítette őseitek tudását. Utána viszont nagy nehezen újraindult a civilizáció. Megpróbáltatok abból a kevésből építkezni, ami megmaradt.

– Ez ebből a... *könyvtárból* derült ki?

– Dehogyan! Ebben csak a végleges, megcáfолhatatlan bizonyítékot találtam meg. Az évek során ezernyi apró nyomot tártam fel. Összeraktam a kirakós játékot, és kikövetkeztettem a hiányzó darabokat. Az egykori hősök nevét ugyan nem tudom, de így is nyilvánvaló, hogy mit tettek.

– Mit?

– Új világot teremtettek a romokból, és közben egyfolytában hazudtak, hogy ezzel is enyhítsék a hatalmas veszteségek miatti sokkot. A polgármesterek az elmúlt háromszáz évben

végig azzal büszkélkedtek, hogy Longavitán kétszer olyan sokáig élnek az emberek, mint azon a bolygón, ahonnan származtok.

– És ez nem igaz?

– Ezen a bolygón fele olyan hosszú egy év, mint a régi Földön. Ti is ugyanannyi ideig maradtok életben, mint a földlakók, de a politikusaitok elhitették veletek, hogy megduplázták az élettartamotokat és ezért kizárólag nekik lehettek hálásak.

– Az anyabolygónkat...

– Földnek hívják.

– Nem Ámonnak? De hát ezt tanultuk az iskolában!

– A hazugságok sora nem ért véget a város nevénel.

Merit természetesen most is pontosan ugyanúgy nézett ki, mint akkor, amikor megismerte. Amikor a CsÉ kirendelte Mika mellé, hogy vigyázzon rá; őrzője és társa legyen.

– Vajon sejtette, hogy ez egy sárga tartó kapcsolat lesz? – Bár csak halkán, magában motyogva beszélt, úgy, ahogy mostanában szokta, az android mégis jól értette minden szavát.

Természetesen.

Az antigravitációs szék – valójában egy elképesztően kényelmes fotel – könnyedén siklott a fényárban úszó alagútban. Meritnek nem kellett tolnia, hiszen, hasonlóan a Longavitában alkalmazott összes fejlett szerkezethez, ezt is felruházták egyfajta tudatossággal, és ott volt benne a mindent látó, mindent halló, mindent irányító CsÉ is.

– Természetesen.

– Ez egyáltalán nem természetes! – morogt fel Mika. – Régen mi, emberek anélkül is képesek voltunk működtetni a civilizációkat, hogy helyettünk az összes döntést ti hoztátok volna meg.

Merit nem reagált a szavaira, már rég megtanulta, mikor kell elengedni a füle mellett a ↩